

HOVRÄTTEN FÖR
ÖVRE NORRLAND

SLUTLIGT BESLUT

2006-02-14

Meddelat i Umeå

Mål nr

Ö 929-05

KLAGANDE

Batteriservice & Transport Limited i konkurs, Company No. 4277599
3 Marlborough Road
Lancing Business Park, Lancing
West Sussex BN 15 8 UF
England
Ställföreträdare: Peeter Arusoo
Ombud: jur. kand. Alf G Nyberg, Kungsgatan 95, 903 31 Umeå

MOTPART

Staten genom Skatteverket
171 94 Solna

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Umeå tingsrätts beslut den 22 november 2005 i mål K 2050-05, se bilaga A

SAKEN

Konkurs

HOVRÄTTENS AVGÖRANDE

Med undanröjande av tingsrättens konkursbeslut avvisar hovrätten statens konkursansökan.

Enligt 2 kap. 25 § konkurslagen ankommer det på tingsrätten att genast kungöra hovrättens beslut.

Staten skall ersätta Batteriservice & Transport Limited för bolagets rättegångskostnader i hovrätten med femtontusenniohundraåttiofem (15 985) kr, varav 12 860 kr för ombudsarvode, jämte ränta på det sammanlagda beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från dagen för hovrättens beslut till dess betalning sker. I beloppet ingår mervärdesskatt med 3 197 kr.

Dok.Id 10144

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 384 901 08 Umeå	Storgatan 39	090-17 20 00 E-post: hovratten.ovrenorrland@dom.se	090-13 88 50	måndag – fredag 09:00-12:00 13:00-15:00

BAKGRUND

Genom en ansökan som kom in till Umeå tingsrätt den 14 oktober 2005 yrkade staten att Batteriservice & Transport LTD (Batteriservice) skulle försättas i konkurs. Till styrkande av tingsrättens behörighet hänvisade staten till ett antal handlingar. Av Skatteverkets omprövningsbeslut den 26 april 2005 framgick att bolaget bedrev näringsverksamhet från fast driftställe under ledning av Börje Väster, bosatt i Umeå, och att Batteriservice var registrerat att månadsvis redovisa mervärdesskatt i skattedeklaration enligt bokslutsmetoden. Av en tjänsteanteckning från den 11 oktober 2005 framgick att bolaget då fortfarande förhyrde en lokal på Industrivägen 10 i Umeå och att hyresavtalet inte hade sagts upp samt att fastighetsägaren bedömde att företaget fortfarande bedrev verksamhet på den ifrågavarande adressen. Enligt ett registreringsbevis var bolaget registrerat i Storbritannien (England och Wales) och i en fullmakt enligt 22 kap. 6 § mervärdesskattelagen angavs att Börje Väster, som ombud för utländsk företagare, svarade för redovisningen av mervärdesskatt i Sverige. I ett utdrag från företagsregistret Basun Plus avseende Batteriservice & Transport LTD, med organisationsnumret 502059-4726, vilket är det nummer som använts vid redovisning av skatt i Sverige, fanns antecknat "Markerad som ej verksam 2005-09-01".

YRKANDE I HOVRÄTTEN

Batteriservice har yrkat att hovrätten upphäver tingsrättens beslut att försätta bolaget i konkurs.

Staten har bestritt ändring.

Batteriservice har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i hovrätten.

HOVRÄTTENS SKÄL

Batteriservice, har till stöd för överklagandet anfört i huvudsak följande. Svensk domstol har ingen rätt att överhuvudtaget ta upp ansökan till prövning. Batteriservice har sitt säte i England och har inte haft sina huvudsakliga intressen i Sverige. Staten har bevisbördan för att Batteriservice huvudsakliga intressen finns på annan plats än sätet. Någon sådan bevisning har inte framlagts av staten. I vart fall har det av staten anförda ej sådan bärighet att det klart visar att Batteriservice huvudsakliga intressen finns någon annanstans än i England. Om svensk domstol skulle vara behörig utifrån insolvensförordningen görs det gällande att rättmätig ställföreträdare eller firmatecknare för bolaget inte på något sätt blivit delgiven konkursansökan samt att det inte kunnat konstateras att Batteriservice är insolvent då något sådant förfarande som anges i 4 kap. utsökningsbalken jämfört med 2 kap. 8 § konkurslagen inte kan anses tillämpligt då förfarandet inte skett mot det engelska bolaget utan mot ett tidigare ombud. Fullmakt för den svenska verksamheten när det gäller redovisning av skatt har innehafts av Börje Väster. Denne har dock avregistrerats som ombud i samband med att Batteriservice avregistrerade sin verksamhet i Sverige. Bolaget sade även upp hyresavtalet i samband med att det avvecklade hela sin verksamhet i Sverige den 31 augusti 2005. Hyresavtalets giltighetstid sträcker sig dock till den 30 september 2007 och avtalet var därmed också gällande vid den tidpunkt, den 11 oktober 2005, då kronofogdemyndigheten inhämtade uppgifter i frågan. Vid tidpunkten för konkursansökan hade bolaget varken verksamhet eller driftställe i Sverige.

Skatteverket har till stöd för sitt bestridande anfört i huvudsak följande. Batteriservice bedriver eller har bedrivit näringsverksamhet från fast driftställe i Sverige. Verksamheten leds eller har letts av Börje Väster, bosatt i Umeå. Batteriservice har varit registrerat att månadsvis redovisa mervärdesskatt i skattedeklaration enligt bokslutsmetoden. Enligt uppgift från fastighetsägaren förhyrde bolaget den 11 oktober 2005 lokaler på Industrivägen 10 i Umeå. Hyresavtalet, som föreskrev nio månaders uppsägningstid, var då inte uppsagt. Enligt hyresvärdens uppfattning bedrev Batteriservice verksamhet på den nämnda adressen. Det är därför klarlagt att bolaget

har fast driftställe i Umeå i den mening som avses i artikel 2 h insolvensförordningen. Batteriservice har inte ens påstått att bolaget bedriver någon verksamhet i England. Med hänsyn härtill bör bolagets huvudsakliga intressen anses finnas i Umeå.

Hovrättens bedömning

Det är ostridigt att gäldenärens huvudsakliga intressen finns inom EU-området. Därmed är Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (insolvensförordningen) tillämplig i konkursärendet. I 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen (2005:1046) skall en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion anses avse ett förfarande enligt artikel 3.1 insolvensförordningen (huvudinsolvensförfarande), om det inte anges att den avser ett förfarande enligt artikel 3.2 insolvensförordningen (territoriellt begränsat förfarande).

I artikel 3 insolvensförordningen anges förutsättningarna för de olika medlemsstaternas domstolar att inleda ett insolvensförfarande. Enligt artikel 3.1 krävs för att inleda ett huvudinsolvensförfarande att gäldenärens huvudsakliga intressen finns i den medlemsstat där förfarandet inleds. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas. Enligt artikel 3.2 krävs för att inleda ett territoriellt begränsat förfarande i en medlemsstat att de huvudsakliga intressena finns i någon annan medlemsstat och att gäldenären har ett driftställe i den stat där förfarandet inleds.

Tingsrätten har i sitt beslut inte angett på vilken grund den ansett sig vara behörig att uppta konkursansökan till prövning. Eftersom tingsrätten i konkursbeslutet angett att hela bolaget försätts i konkurs måste beslutet anses innebära att ett huvudinsolvensförfarande har inletts.

Frågan är hur höga beviskrav som skall ställas för att presumptionen i artikel 3.1 insolvensförordningen skall brytas. Det bör härvid beaktas att det i insolvensrättsliga sammanhang är av avgörande vikt med förutsebarhet och effektivitet. Kravet på

förutsebarhet framhålls bl.a. genom det s.k. synbarhetskriteriet som ställs upp i ingresspunkt 13 till insolvensförordningen. Här anges att platsen där de huvudsakliga intressena finns bör motsvara den plats där gäldenären vanligtvis förvaltar sina intressen och därför är fastställbar för tredje man. Frågan om var de huvudsakliga intressena finns med bortseende från sätespresumtionen kan vidare innebära omfattande utredning och svåra bedömningar, vilket kan medföra en fördröjning av förfarandet men också svårigheter att förutse beslut. Att beakta är också att ett inledande av ett huvudinsolvensförfarande omöjliggör ett sådant förfarande i ett annat EU-land. Vid osäkerhet om var de huvudsakliga intressena finns bör därför stor försiktighet råda när det gäller att frångå presumtionen. I detta sammanhang har framhållits att det torde vara närmast uteslutet att anse att de huvudsakliga intressena finns i något annat EU-land än det EU-land där gäldenärsföretaget har sitt säte, (se Mikael Mellqvist, SvJT 2005 s. 471).

I detta fall har det framkommit att Batteriservice är registrerat i Storbritannien (England och Wales), varför bolaget får anses ha sitt säte där. Batteriservice hävdar också att det har sina huvudsakliga intressen samt sin verksamhet i England. Även om utredningen visar att viss verksamhet har bedrivits i Sverige och det även kan antas att viss förvaltning kan ha bedrivits häriifrån har det inte framkommit sådana faktiska förhållanden att det för en tredje man skulle framstå som klart att bolagets huvudsakliga intressen funnits i Sverige. Skäl att frångå presumtionen föreligger enligt hovrättens mening därför inte. Tingsrätten har därmed inte varit behörig att inleda ett huvudinsolvensförfarande i enlighet med artikel 3.1 insolvensförordningen.

Frågan är därefter om svensk domstol med stöd av artikel 3.2 insolvensförordningen varit behörig att pröva en territoriellt begränsad ansökan om konkurs. För detta krävs enligt insolvensförordningen att det finns ett driftställe i Sverige.

Med driftställe avses enligt definitionen i artikel 2 h insolvensförordningen varje verksamhetsplats där gäldenären annat än tillfälligt idkar ekonomisk verksamhet med personella och materiella resurser. Artikel 3.2 insolvensförordningen måste emellertid tolkas så att gäldenären skall ha ett driftställe i landet vid tiden för ansökan om

inledande av insolvensförfarande. Det är således inte tillräckligt att denne tidigare haft ett driftställe där, inte ens om den sökande borgenärens fordran härstammar från detta driftställes verksamhet (se Michael Bogdan "Sveriges och EU:s internationella insolvensrätt" s. 165).

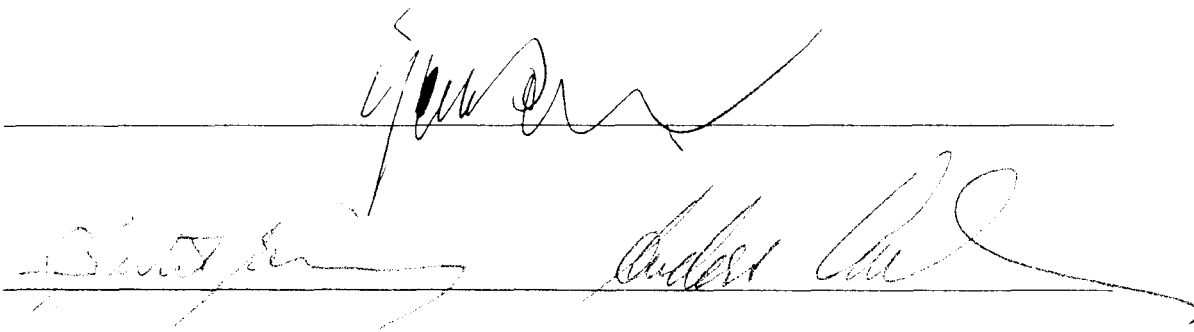
I hovrätten har inte framkommit att Batteriservice skulle ha varit ekonomiskt verksamt vid något driftställe i Sverige efter den 31 augusti 2005. Att bolaget haft kvar en lokal i Sverige föranleder inte någon annan bedömning.

Då Batteriservice således inte heller haft ett fast driftställe i Sverige vid tidpunkten för konkursansökan har internationell behörighet saknats varför ansökan om konkurs inte kan prövas av svensk domstol. Tingsrättens beslut skall därför undanröjas och statens konkursansökan avvisas.

Vid denna utgång skall staten ersätta Batteriservice för bolagets rättegångskostnader i hovrätten. Bolaget har yrkat ersättning med 32 188 kr, inklusive mervärdesskatt, varav 3 125 kr för utlägg och 29 063 kr för 15,5 timmars arbete efter en timkostnad om 1 875 kr. Hovrätten finner att skälig ersättning för arbete bör bestämmas till 12 860 kr avseende tio timmars arbete efter en timkostnadsersättning om 1 286 kr inklusive mervärdesskatt.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast tisdagen den 14 mars 2006

I hovrättens avgörande har deltagit hovrättslagmannen Kjell Persson samt hovrättsråden Bertil Eriksson (referent) och Anders Carlbaum. Enhälligt.